

Единъ приятелъ ни прѣпоръчва като се върнемъ отъ Чикаго въ Нью-Йоркъ, да се спремъ за „по-ефтеничко“ въ Hôtel Transatlantique. Азъ не вървамъ въ Дивдядово да има по-гнуснавъ ханъ отъ този Hôtel, който е недалеко отъ станцията на французскитѣ параходи. Но оставете хотела, ами вечеръта, като почнаха да се събиратъ едни подозрителни личности, испаднали французи, та като почнаха да пиятъ, па се явиха и нѣколко „дѣвици“, присипнали и обезобразени отъ пиянство и развратъ; яви се и музика, та като се почнаха едни танци, една оргия. . . Пази Боже отъ таквази економия! хиляди пѣти съжалявахме, че послушахме съвѣта и се вмъкнахме въ този вертепъ. Хазаяката на хотела не можеше да се начуди, какъ тѣй да не вземемъ участие като европейци въ такавъ оживенъ балъ! . . .

Туй е прѣдвѣстника на весела Европа, къмъ която ние се упѣтихме на другия денъ въ 9 ч. сутринъта, съ парахода „La Bourgogne“. Пѣтя ни отъ Америка за Европа мина по-еднообразно. Нѣмаше тукъ онази въодушевена отъ надежди и любовитство публика. Каквито недостатѣци и да има въ американския животъ, Америка все пакъ обладава една притегателна сила. Който поживѣе въ Америка, не лесно се раздѣля съ нея. Мене ме зачуди леснината, съ която нѣмцитѣ се прѣтопяватъ въ тази страна. Не успѣлъ още да се натурализира спорѣдъ мѣстнитѣ закони, — нѣмеца съ гордостъ се нарича американецъ и се мѣчи да говори непремѣнно по английски. Въ краенъ случай ще ти се обади, че е нѣмецъ и ще заговори на родния си езикъ. И на обратния пѣтъ съ насъ бѣха шестимата глухо-нѣми, съ които пѣтувахме на отиванье. Но нѣмаше вече веселитѣ парижани,